

[Lone Dybkjær]

det altså ikke er et forslag, der er groet i min have – og det synes jeg i øvrigt generelt præger socialdemokratiet meget. Er der et forslag, som de ikke selv har fremsat, må vi jorde det under en eller anden form, enten under venlige ord eller noget andet. Det er en generel bemærkning, som ikke går på dette forslag specielt, for jeg er udmærket godt klar over, at vi simpelt hen ikke er enige om en række principper. Man kan selvfølgelig godt på basis af denne diskussion fundere over, om det nogen sinde vil lykkes at komme videre med dette forslag, og det er ligesom det, der har været baggrund for os for at tage diskussionen op.

Til hr. Lawaetz kan jeg sige, at det er såmænd ikke en af de værste beskyldninger, vi kan få. Hvis det fremprovokerer en redegørelsesdebat fra regeringens side, så kan vi godt bære, at vi for en gangs skyld er medansvarlige for det. Men hvis vi ligesom bliver ved med at låse os fast i vores jordhuler, ser det jo ikke ud til, at vi kommer meget videre i denne diskussion. Egentlig har vi fremsat forslaget for at se, om vi trods alt ikke kunne komme videre. Det kræver naturligvis bevægelse fra alle sider, men altså også fra socialdemokratiets side.

Så vil jeg godt mere principielt sige om forslaget, at når vi ønskede at fremsætte det, er det, fordi vi betragter det som led i et mønster. Med det mener jeg, at det er som led i et mønster, der i al almindelighed skal sikre borgerne en medindflydelse i samfundet. Det kan også være et svar til hr. Dyremose omkring opinionsundersøgelserne – som i øvrigt kun går omkring ØD og derfor ikke er så frygtelig sigende, når det drejer sig om dette forslag – når jeg siger, at det, vi vil, er en almen demokratisering og indflydelse på egen situation, hvad enten det drejer sig om indflydelse på ens bolig, på ens almindelige liv eller om ens indflydelse på ens arbejdsliv, set i sammenhæng med indflydelse i det politiske liv. Det er det mønster, man skal se. Jeg skal være den første til at sige, at hvis man kun havde medindflydelse i form af medeje og endda ikke engang flertalsmuligheden for virksomhederne, ville det ikke spille så stor rolle, men jeg tror, det spiller en rolle, hvis man kikker på det som led i et mønster. Det er altså den drøftelse, vi mener er vigtig, og der kan det da godt være gene-

relt, at folketinget i øvrigt må være en anelse, om man vil, forud for befolkningen.

På den anden side føler vi os naturligvis overbeviste om, at dette også vil øge medarbejdernes forståelse for, hvad der foregår i virksomhederne, ligesom vi mener, at medarbejderrepræsentationen i bestyrelserne i virksomhederne har kunnet øge medarbejdernes forståelse.

Det er, kan man sige, et led i samme mønster. Jeg tror, det er meget farligt, hvis vi udvikler et samfund, hvor vi kan sidde mere eller mindre isoleret og ikke forstå ret meget af, hvad der foregår andre steder. Det vil i hvert fald ikke blive en heldig udvikling af samfundslivet i bred almindelighed.

Så skal jeg komme med nogle enkelte kommentarer til ministeren og ordførerne. Til arbejdsministeren vil jeg godt sige, ud over hvad jeg allerede har sagt, at jeg skal ikke gå ind på socialdemokratiets eller regeringens eventuelle forslag, men takke for, at der kommer en redegørelsesdebat. Desuden vil jeg bare sige, at det er den samme kreds som de ansatte, det står der faktisk også i forslaget. Der står, at medlemskab af medarbejderforeningen er obligatorisk for alle ansatte, og det betyder altså, at de, der ikke længere er ansat, ikke er med til at bestemme mere. Det er sådan set samme kreds, og der er ikke noget nyt i dette forslag om det.

Så skal jeg til hr. Ole Thomsen sige, at jeg synes nu, det er meget fornuftigt, at man starter med 50. Det kan man gøre af mange forskellige grunde, men vi vil det af overskuelighedsgrunde. Det er jo da også derfor, at vi siger en forsøgsperiode på 5 år, netop for ikke at låse os alt for fast og kunne få lejlighed til at følge udviklingen.

Hr. Ole Thomsen kører frem med, at overskuddet skal udregnes til 10 pct. Det er selvfølgelig, hvad socialdemokratiet tidligere har sagt. Den offentlige sektor skal også ind, og det er også, hvad socialdemokratiet tidligere har sagt. Om man vil udregne overskuddet på den ene eller den anden måde, mener jeg ikke kan være det totalt afgørende. Vi har lavet ét forslag; det mener vi naturligvis er det rigtige. Men det er da klart, at andre former for overskudsdeling kan tages op til diskussion. Vi har principielt modsat os blot en udregning på basis af lønsummen.

Jeg mener ikke, den offentlige sektor hører hjemme her. Jeg mener, at den offentlige sek-